

pojistné povinnosti podle § 1. n. z. Neboť pracovní a služební poměr je založen na služební smlouvě podle § 1151 obec. obč. zák., jejíž podstatnou známkou jest, že na vykonávání služeb přísluší zaměstnavateli nárok (nález Nejv. správ. soudu ze 7. listopadu 1924, č. 19.412/24; srv. též nález z 23. ledna 1924, č. 913/24 v Soc. Revue, roč. 1924, str. 162).

Placená dovolená nepřerušuje pojistný poměr a neopravňuje tudíž k odhláске (§ 31 n. z.), ježto pracovní poměr není dovolenou ukončen, nýbrž trvá dále a trvá i povinnost platiti za dobu tu nemocenské pojistné příspěvky (nález Nejv. správ. soudu z 9. ledna 1925, č. 237/25).

K § 8, odst. 3. n. z. Náhradní povinnost při nemoci získané za válečné služby.

Pro náhradní povinnost pokladny ve smyslu § 8, odst. 3. je úplně bez významu, zdali nemoc, pro kterou byl člen pokladny v nemocnici ošetřován, získal též za válečné služby čili nic. Ani zákon z 20./2. 1920, č. 142 Sb. z. a n. neliberuje okres. nemoc. pokladnu od primérní povinnosti, vyplývající z § 8, odst. 3. n. z., hraditi nemocnici náklady, vzešlé za ošetřování pojištěného člena, nýbrž dává jí za předpokladů tam blíže stanovených pouze možnost, žádati na státu náhradu za dávky, pojištěnému členu poskytnuté, tudíž i za útraty nemocenskou pokladnou podle cit. § 8, odst. 3. již zaplacené. (Nález nejv. spr. soudu z 26./6. 1924, č. 11591/24.)

K § 11 a 60 n. z.:

Zápis pokladny (registrace) (zřízené podle zák. z 16. července 1892, č. 262 ř. z.) dle předpisu § 15 cit. zák. u ministerstva sociální péče nemá vlivu na práva, kterých nabyla pomocná pokladna povolenou změnou stanov. Není tedy závislá účinnost změny stanov na formálním zápisu do rejstříku zapsaných pokladen pomocných, nýbrž nastává již povolením dotýčné změny (tomu svědčí zejména § 5, odst. 2 a poslední odstavec téhož ř. zák. o z. p. p.; — nález nejvyššího správního soudu z 10. března 1925, č. 4848/25.) — Srv. též nález z 28. června 1924, č. 11.589/24 v Soc. Revui, roč. 1925, str. 66.

Zákonné podmínky zřízení zemědělské okresní pokladny nemocenské ve smyslu § 12, odst. 2. n. z., jsou: ž á d o s t zájemníků obou skupin a určitý počet pojištěnců zemědělských a lesních. Zákon nestanoví nikde, že by předepsaný počet těchto pojištěnců bylo zjistiti průměrem pojištěnců z nějakého časového období, nýbrž rozhoduje počet pojištěnců v době, kdy se o zřízení pokladny jedná (nález Nejv. správ. soudu z 18. listopadu 1924, č. 20.255/24. — P. p.: Zřízením Zemědělské pokladny dotčená okresní nem. pokladna žádala totiž, aby úřad ke zřízení zemědělské pokladny povolaný zjistil průměrný počet zemědělského a lesního dělnictva a nikoli stav jeho v době žní a řepové kampaně, kdy počet ten je enormně vypjatý. — Srv. též nález ze 7. února 1924, č. 2092/24 v Soc. Revue, roč. 1924, str. 495.

K § 13, č. 1, odst. 1. n. z.:

I pojištění u věcně nepřislušné pokladny (okr. nem. pokl. zemědělské) po dobu svého trvání vylučuje nucené pojištění u okresní nemocenské pokladny, jen když ono pojištění co do způsobu a míry vyhovuje požadavkům nemocenského zákona. Tendence nemoc. zákona,

jež došla výrazu zvláště v §u 13, č. 1, odst. 1. n. z., směřuje k tomu, aby nemocenskému pojištění podrobené osoby, byly pro případ nemoci pojištěny způsobem a měrou tímto zákonem stanovenou. Výrazem »způsobem a měrou« míněny jsou zřejmě jen materiální podmínky pojištění nemocenského a objem případné nemocenské podpory. Výklad, že by zmíněný výraz měl na mysli i pokladniční příslušnost v konkrétním případě, nenalézá v zákoně oporu, ba odporoval by zřejmému úmyslu zákonodárce, jenž jistě nemá na mysli příslušnost nem. pokladny, nýbrž pouze efekt, aby každý pojištěním povinný zaměstnanec byl také pojištěn u pokladny, vyhovující v č. n. z. zákonným požadavkům, a aby ten, kdo takto pojištěn není, byl ex lege členem okresní nemocenské pokladny. Tato pokladna má ovšem právo, reklamovati své pojištěnce po případě odmítnouti ohlášený přestup k nepřislušné pokladně a domáhati se u dohlédacího úřadu odpomoci proti pojišťování u nepřislušných pokladen. (Nález nejv. spr. soudu z 31. ledna 1925, č. 1815/25.) — Srv. též nález z 28. ledna 1924, č. 1469/24 v Soc. Revui, roč. 1924, str. 278/9.)

K § 70 n. z.:

Obnova řízení. Mylné pojetí právní povahy sporného případu není skutečností, jež by mohla býti podkladem pro úřad, aby rozhodnutí své podrobil revisi. Takovýto právní omyl nelze opravit cestou obnovy řízení, nýbrž jen přípustnými opravnými prostředky, případně stížností k nejv. spr. soudu podanou v neprodlžitelné lhůtě stanovené v § 14 o správním soudě. Poukaz na nález nejv. spr. soudu v jiné věci vydaný není uplatněním nové skutečnosti, nýbrž jen výtkou nesprávného posouzení případu žalovaným úřadem po stránce právní. Nastoupil-li ten, kdo domněle nezákonným rozhodnutím správního úřadu se cítí ve svých právech poškozen, včas cestu k nejv. správ. soudu, nemůže se dovolávat jeho zákroku k tomu cíli, aby úřad byl donucen nahraditi své mylné rozhodnutí rozhodnutím novým. Takovéto zakročení by předpokládalo právo dozoru, jež však nejv. správnímu soudu přiznáno není. (Nález nejv. spr. soudu z 10. března 1925, č. 4845/25; — srv. též nálezy z 8. prosince 1924, č. 14.312/24 a ze 17. ledna 1925, č. 822/25 v Soc. Revui, roč. 1925, str. 140.)

Postavení okres. nem. pokladen na Slovensku v trestním řízení:

Nejvyšší správní soud nahlédnuv do spisů správních podle §§ 21, 2 a 5 zákona ze dne 22. října 1875, č. 36 ř. z. z r. 1876 bez dalšího řízení odmítl stížnost Lučenské okresní robotníky pojišťující pokladny v Lučenci do rozhodnutí ministerstva sociální péče ze dne 24. července 1924, č. 8206/IV/F/1924 pčto nemocenského pojištění, z těchto důvodů: Z nálezu župního úřadu ve Zvolení ze dne 18. května 1923, č. 14.028/1923 se stěžovatelka odvolala jen potud, pokud jím byl sprostěn Rudolf Papp viny a trestu pro přestupek dle §u 40 uh. mín. nařízení 4790/1917 [§ 191 a) zák. čl. XIX z r. 1907] a naříkané rozhodnutí, zamítající toto odvolání, potvrdilo rozsudek trestní II. stolice a zakončilo tím trestní řízení, zahájené na trestní oznámení stěžující si pokladny, výrokem osvobozujícím. V policejně-trestním řízení, toto rozhodnutí předcházejícím, měla stěžující si pokladna postavení strany, ať už jako odborný zástupce nebo jako poškozený ve smyslu §§ 17, 30 neb 31 pol. trestního řádu č. 65.000 ex 1909 a příslušelo jí podle § 176 též právo odvolati se k vyšší stoličce v neprospěch obviněného. Skončením trestního řízení bylo však toto její právo úplně konsumováno. V řízení před nejvyšším správním soudem by se stěžující si pokladna mohla brániti pouze námitkou, že jí bylo v jejích